

Глава ~~XXIII~~ XXIV

В този тържествен ден за търновци, стройният звън на черковните камбани, благоуханият вятър, топлото пролетно слънце, което обилно сипеше пламенни ласки ^{над} в погъналия в млада зеленина преславен град, прозрачната чиста синева на небето, златният трепет на хилядите вощеници, които чинно стояха в ръцете на благочестивите посредачи, плющенето на хоругвите, благовонният дъх на кандилата, тихите свещени песни, клонките - отрупани с бели, снежноорумени и бледорозови цветове, развявани от млади девизи и деца - всичко това изпълваше душите им с никага не изпитвана до тогава радост и благодарност, която се изливаше в топли, възхитени погледи към оня, който ^{ни} бе подарил такъв невидан ден.

На няколко поприща, извън Търново, при местността Кръстен, цар Асен с цялото си семейство, заобиколен от всички боляри и многохиляден народ, очакваше пристигането на ^{Ковче с} ~~свещените~~ ^{те} мощи на преподобния отец Иван, великият рилски пустинник.

Когато Асен превзе Средец, първото нещо, което стори, беше да посети черквата на свети Иван Рилски и да се поклони на чудотворните му мощи ^{в Станци}

И за ^{възвръщането} ~~честта~~ на царството си реши да пренесе мощите в преславната си столица. Затова веднага изпрати на архиепископ Василий в Търново, по един бързоходец, следното писмо:

"Като дойдох с божията воля в тия предели и стигнах града Средец, и като намерих изпълнените с чудеса и изцеления честни мощи на преподобния отец Иван, рилски пустинник, ^{сторил ми се} ~~помислих,~~ че от радост ^{като се леж} ~~качи~~ във въздуха. Неговата голяма слава е изпълнила тая страна, и станалите чудни и преславни изцеления се ^и ~~чужа~~ не само тук, но и по цялата ^{всичката} ~~всичката~~ държава. Като имахме